

14de JAARGANG, NR. 257
25 APRIL 2016

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP PAPIER

5 JAZZ OP DE PLAAT

Jean-Yves Candela, Roots Magic,
 Michael Varekamp, Martial Solal,
 Phil Woods, Mateusz Pulawski,
 Twenty-One e.a.

13 JAZZ OP DE PLANKEN

Nik Bärtsch Mobile e.a.

EN VERDER:

16 New York Calling (Roos Plaatsman)

17 Best verkocht (Jazzcenter Den Haag)

20 Jazz in beeld (Joke Schot)

12,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 – 01 03 2016

JAZZNIUWS

**Niels Tausk maakt
 live-cd met nieuw kwartet**

Trompettist-bassist Niels Tausk heeft begin april met zijn nieuwe kwartet Wizzards of Oz een live-cd opgenomen. Tausk: "Het idee is om een prachtig visitekaartje af te geven met mooie eigen composities. Composities die slim in elkaar zitten, met veel 'feeling' recht uit het hart gespeeld en met overtuiging neergezet. Met een warm bandgeluid, smaakvolle lijnen, een groove om van te smullen." Wizzards of Oz bestaat naast Tausk uit Durk Hijma op gitaar, Joan Terol Amigo op drums en Jos Machtel op bas. De cd komt van de zomer uit. (<https://www.voordekunst.nl/ontdek?q=Tausk>)

Twee nieuwe cd's

Paul van Kemenade in de pijplijn

In de komende twee maanden verschijnen twee nieuwe cd's van saxofonist Paul van Kemenade. 'A Kind Of...' met Van Kemenade in diverse bezettingen. Onder anderen trombonist Ray Anderson, drummer Han Bennink, bassist Ernst Glerum, trombonist Wolter Wierbos, gitarist Jan Kuiper en het Van Kemenade Quintet staan op de cd. Plaat twee heet 'Checking Out'. Daarop figureert Van Kemenade's internationale kwartet met Ray Anderson, Han Bennink en Ernst Glerum.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Twintig keer per jaar via ons uitgebreide en complete **jazzperiodiek** Jazzflits: <http://www.jazzflits.nl>;

En met onder meer een concertagenda op onze **digitale informatiezaal** op: <https://www.facebook.com/Jazzflits>.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

i a 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

**CÉCILE MCLORIN SALVANT
 KRIJGT PAUL ACKET AWARD 2016**

Cécile McLorin Salvant tijdens het North Sea Jazz Festival 2014. (Foto: Joke Schot)

Zangeres Cécile McLorin Salvant krijgt de Paul Acket Award 2016. De prijs wordt jaarlijks uitgereikt tijdens het North Sea Jazz Festival aan een artiest die meer aandacht verdient voor zijn of haar uitzonderlijke muzikantschap. McLorin Salvant neemt de prijs in ontvangst tijdens het festival, waar zij op zaterdag 9 juli optreedt.

Jurylid Pieter Schoonderwoerd, directeur van Jazz Maastricht noemt Salvant 'gedurfd, eigennuttig en theateraal'. Zij is volgens hem 'een jonge zangeres die de vocale jazztraditie liefdevol een schop onder de kont geeft'. McLorin Salvant is dé jazz-zangeres van nu met urgentie, uitersten en schoonheid", aldus Schoonderwoerd.

De Paul Acket Award wordt sinds 2006 uitgereikt en was de opvolger van de Bird Award. De prijs ging de laatste jaren naar 2015 - Tigran Hamasyan, 2015; Ambrose Akinmusire, 2014; Anat Cohen, 2013 en Craig Taborn, 2012. De prijs is vernoemd naar de oprichter van het North Sea Jazz Festival: Paul Acket. De winnaar krijgt een trofee en 5.000 euro.

NIEUWS

Berklee Global Jazz Ambassadors winnen Keep an Eye Jazz Award

De Berklee Global Jazz Ambassadors van het Berklee College of Music hebben 14 april in het Bimhuis in Amsterdam de Keep an Eye Jazz Award 2016 gewonnen. Tweede werd het MSM Jazz Arts Quintet van de Manhattan School of Music. De aanmoedigingsprijs ging, evenals in 2014, naar het Vuma Levin Quintet van het Conservatorium van Amsterdam (evenals in 2014). De jury bestond dit jaar uit onder anderen Fay Claassen, gitarist Anton Goudsmit en journalist Jan Jasper Tamboer. Iedere band moest deze editie onder meer een eigen arrangement van een stuk van Herbie Hancock spelen. De Amerikaanse winnaars kregen een beeldje en 2.500 euro. De Keep an Eye Jazz Award is een jaarlijkse competitie voor uitzonderlijk getalenteerde vocalisten en jazzbands afkomstig van het Conservatorium van Amsterdam en van een selectie vergelijkbare muziekscholen in de VS en Europa.

Angelo Verploegen en Anton Goudsmit in reeks 'Jazzportretten'

Op 16 april zijn in het Bimhuis (Amsterdam) twee nieuwe afleveringen in de filmreeks 'Jazzportretten' gepresenteerd. Trompettist Angelo Verploegen en gitarist Anton Goudsmit staan centraal in de nieuwe oogst. De reeks, inmiddels tientallen gesprekken onder regie van Jan Kelder groot, is een initiatief van het Nederlands Jazz Archief. Alle afleveringen zijn te zien op het digitale kanaal Cultura: <http://bit.ly/23C890i>.

Bredase basisscholen sluiten jazzproject af in het Chassé Theater

Zo'n duizend basisscholieren uit de hoogste klassen sloten maandag 18 april in het Chassé Theater (Breda) met een eindpresentatie een jazzproject voor basisscholen af. Een uur lang zongen, klaptten en dansten de kinderen, begeleid door een jazzband. De juryleden Joan Hundersmarck en Willem Paterik reikten na afloop namens stichting Jazz Ten Toon een prijs uit aan de winnaars van de mooiste jazzposter en de beste uitvoering van het themalied 'Mijn drumstel'. Initiator van het project is de Bredase saxofoniste Naomi Andriaansz. Het doel is om de kinderen kennis te laten maken met jazzmuziek en het ontstaan en de waarde van deze stijl. Het jazzproject voor basisschool beleefde dit jaar zijn vijfde editie.

PODIA

METROPOLE ORKEST SPEELT TIJDENS BBC PROMS ONDER LEIDING VAN QUINCY JONES

Voor het derde jaar op rij speelt het Metropole Orkest tijdens de komende BBC Proms in de Royal Albert Hall in Londen. Het orkest brengt deze keer een eerbetoon aan Quincy Jones. Hij zal het programma samenstellen en het orkest dirigeren. Het concert vindt plaats op 22 augustus en wordt wereldwijd uitgezonden.

Marc Altink, directeur van het Metropole Orkest: "Deze derde uitnodiging voor de BBC Proms is een bijzondere bevestiging van het ambassadeurschap dat het Metropole Orkest voor Nederland vervult. Vlak na zijn derde Grammy wordt het Metropole Orkest gevraagd voor een eerbetoon aan Quincy Jones in de BBC Proms. Het laat weer zien hoe men ook internationaal het Metropole Orkest respecteert. Extra mooi is dat naast een waarschijnlijk uitverkochte Royal Albert Hall, tientallen miljoenen kijkers dit concert wereldwijd zullen zien." Ook chef-dirigent Jules Buckley staat tijdens het concert op de bok. Daarnaast zullen onder anderen bassist Richard Bona en pianist Alfredo Rodriguez van de partij zijn.

PRIJZEN

Claudio Jr De Rosa. (Persfoto)

CLAUDIO JR DE ROSA KRIJGT LOUIS VAN DIJK AWARD VOOR ARRANGEURS

Saxofonist Claudio Jr De Rosa krijgt op 30 april in Amsterdam de Louis van Dijk Award. De Award - vernoemd naar pianist Louis van Dijk - is ingesteld om jonge jazzarrangeurs aan te moedigen. De Rosa krijgt een bedrag van 3.000 euro en een sculptuur.

De prijs wordt uitgereikt door jazzjournalist Bert Vuijsje. In de jury zaten verder onder anderen naamgever Louis van Dijk, bassist Joris Teepe, gitarist Jan Formannoy en orkestleider Peter Guidi. De uitreiking vindt plaats tijdens het International Jazz Day Concert in theater Tobacco in de Nes. Tijdens dit concert spelen het Louis van Dijk Trio met als gast saxofonist Benjamin Herman, de Jazz Juniors Unlimited onder leiding van Peter Guidi met als solist Louis van Dijk, prijswinnaar Claudio Junior De Rosa en de band Bruut! Het concert is een gezamenlijk project van het Conservatorium van Amsterdam, het Nederlands Jazz Archief, de Stichting Junior Meets Senior en het Thelonious Monk Institute of Jazz.

JAZZ OP PAPIER

AND HIS MOTHER CALLED HIM BILL

David Hajdu.

Lush life :

a biography of Billy Strayhorn.

New York : Farrar Straus Giroux, 1996.

XII, 305, [16] p. : ill. ; 25x17 cm.

ISBN 0-374-19438-6

hardc. met stofomslag. Prijs 27,50 dollar

Walter van de Leur.

Something to live for :

the music of Billy Strayhorn.

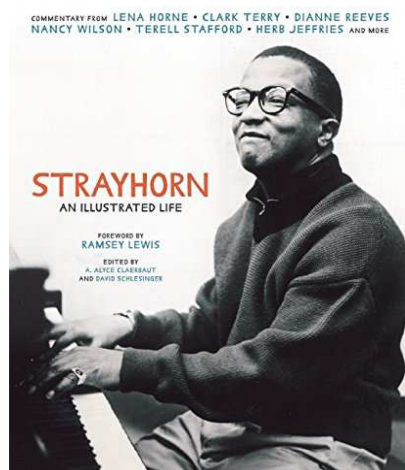
New York : Oxford University Press,

2002.

XXIII, 328 p. : ill. ; 25x17 cm.

ISBN 0-19-512448-0

hardc. met stofomslag. Prijs 35 dollar

A. Alyce Claerbaut

& David Schlesinger (ed.).

Strayhorn : an illustrated life.

Chicago : Bolden, 2015.

XII, 196 p. : ill. ; 30x25 cm.

ISBN 978-1-932841-98-5 geb., hardb.

Prijs 35 dollar

Lush life :

the Billy Strayhorn Songbook.

New York : Amsco Publ., 1997.

56 p. : muziek ; 30x23 cm.

ISBN 0-8256-1600-X softc.

Prijs 14,95 dollar (order no. AM 943140)

De titel hierboven is die welke Duke Ellington in 1967 koos voor de lp die hij opdroeg aan de in mei van dat jaar op 51-jarige leeftijd overleden Billy Strayhorn. Die naam – voluit William Thomas – kreeg hij overigens pas toen hij vijf jaar oud was. Toen ze aangifte deed bij de burgerlijke stand hield zijn moeder het nog voorzichtig op 'Baby Boy'. Het jongetje had namelijk Engelse ziekte en ze had al eerder twee jonggeborenen ten grave gedragen...

Dit zijn feiten die thuishoren in een levensbeschrijving. De Amerikaanse publicist **David Hajdu** stelde zich tot taak daaraan te werken en kreeg toegang tot Strayhorns privéarchief. Op grond van meer dan vijfhonderd gesprekken kon hij de fitnesses geven van zijn jeugd en zijn daarmee onverbreekelijk gepaard gaande belangstelling voor muziek. Strayhorn als persoon komt aan de orde, zijn vriendschappen, onder andere met zangeres Lena Horne en zijn partnerschap met de pianist Aaron Bridgers. We lezen over zijn eigen optredens en zijn eerste schreden als componist en tekstschrijver. En dan is er natuurlijk zijn kennismaking met Duke Ellington, die tot een langdurige samenwerking zou leiden. Het was er een van bijzondere aard: ze werkten niet samen aan een stuk, maar het was meer een kwestie van ieder zijn deel: 'Ellington resisted completion' en dan moest Billy het stuk afmaken.

Hajdu verwijst in zijn boek herhaaldelijk naar **Walter van de Leur**, die voor zijn doctoraalscriptie onderzoek had gedaan naar die samenwerking, in het bijzonder ten tijde van de zogenoemde Blanton-Webster band van 1939-1941. Dat onderzoek kreeg een vervolg, dat uitmondde in een dissertatie, waarvan 'Something To Live For' het resultaat is. Met talloze muziekvoorbeelden illustreert Van de Leur zijn bevindingen op het gebied van de harmonische, melodische, ritmische en structurele eigenschappen. Aan de hand van de manuscripten heeft hij bovendien kunnen uitzoeken welke delen van een suite, ja, soms zelfs van één compositie, door elk van beide componisten is geschreven, hetgeen leidde tot aanzienlijke wijzigingen omtrent hun beider auteurschap. Zo is 'Isfahan' uit de 'Far East Suite', opgenomen in 1966, in weerwil van het copyright alleen van Strayhorn. Hij schreef het al drie jaar eerder en noemde het toen 'Elf'. Van de Leur ontdekte verder dat Strayhorn veel meer gecomponeerd heeft dan er bekend is. Een en ander leidde tot de uitgave van vier cd's met onuitgegeven werk, uitgevoerd door de Dutch Jazz Orchestra. Zowel Hajdu als Van de Leur zijn het er over eens dat we Strayhorns werk als componist en arrangeur onafhankelijk van dat van Ellington moeten bekijken. En laten we niet de invloed vergeten die hij had op een arrangeur als Gil Evans (en Charles Mingus, voegt de laatste in navolging van de Brit Brian Priestley eraan toe).

Hoewel de analyses van de muziek de hoofdmoot vormen, merkt Van de Leur terecht op dat het boek genoeg stof biedt voor de minder theoretisch geschoolde lezer. Zo neemt hij bijvoorbeeld stelling tegen de esthetische normen die James Lincoln Collier en Gunther Schuller aanlegden in hun kritiek op Strayhorn, alsook ten aanzien van de plaats die hij zou innemen in de [...vervolg op volgende pagina](#)

JAZZ OP PAPIER

Billy Strayhorn eind jaren veertig in New York. (Foto: William P. Gottlieb)

zogenoemde Third Stream-beweging (pag. 60). Ongeveer een derde van het boek wordt ingenomen door bijlagen, waarin onder meer precies uit de doeken wordt gedaan wat Ellington schreef en wat Strayhorn.

Voeg de expertise van Hajdu en Van de Leur samen en je hebt een ideaal beeld van de man. Zo moet de uitgever gedacht hebben bij de voorbereiding van het derde boek, 'Strayhorn, an illustrated life'. Gelukkig heeft hij zich er niet met een jantje-van-leiden van afgemaakt en is dit boek meer geworden dan een combinatie van beide bovenstaande boeken. Het moet dan ook op zijn eigen merites beoordeeld worden.

Hajdu's inbreng zijn de transcripties van een aantal gesprekken die hij voerde voor zijn boek. Van de Leur schetst de historische achtergrond van achtendertig composities en voorziet ze van een evaluatie. Verder geeft hij van elk stuk een representatief voorbeeld op de plaat. Voeg daaraan toe een selectie van de uitspraken die niet de filmdocumentaire haalden die Robert Levi over Strayhorn maakte. Al deze bijdragen kregen een verspreide plaats door het hele boek heen. Op het eerste gezicht lijkt de inhoud daardoor wat onoverzichtelijk, maar wie de inleiding leest wordt gauw op het goede spoor gezet.

De hoofdlijn die door het boek loopt valt in tweeën uiteen: in deel één vertelt een van de beide redacteurs, **A. Alyce Claerbaut**, nog eens het levensverhaal, maar persoonlijk ingekleurd, daar zij als nicht van Strayhorn zich tot taak heeft gesteld het erfgoed van haar oom zo goed mogelijk in goede banen te leiden. In deel twee bespreekt Bruce Mayhall Rastrelli Strayhorns bijdrage aan de burgerrechtenbeweging in de jaren zestig en hoe hij zich daarbij staande heeft weten te houden.

Alsof dit alles nog niet genoeg is, geeft het boek een korte tijdlijn en wordt het overvloedig geïllustreerd met fragmenten van partituren, omslagen van bladmuziek, enkele platenlabels, uittreksels uit een kladblok en foto's, waarvan vele op paginagroot formaat. Jammer dat de opmaak hier en daar kennelijk geen nadere identificatie toelaat, zoals op pagina VI.

Voor de pianist is er een keurig uitgevoerde muziekbundel. Voor het omslag is van dezelfde foto gebruikgemaakt als voor het boek van Hajdu. De onbekend gebleven fotograaf portretteerde hem, kijkend in een goudviskom. De bundel bevat vijftien composities, waarvan zeker tweederde het tot een veelgespeelde standard heeft gebracht: uit de jaren dertig: 'Lush life', 'Take the A-train', 'A flower is a lovesome thing', uit de jaren veertig: 'Chelsea bridge', 'Johnny come lately' en 'Rain check', uit de jaren vijftig: 'Satin doll' en 'UMMG', en ten slotte: 'Blood count' en 'Isfahan'. Ze zijn volledig uitgeschreven en voorzien van akkoordsymbolen en tabulatuur voor de gitarist. De meeste stukken zijn goed bespeelbaar, maar noten kunnen lezen is wel een vereiste; het wemelt van de mollen – Strayhorn was er dol op – vijf stukken staan in des!

Jan J. Mulder

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

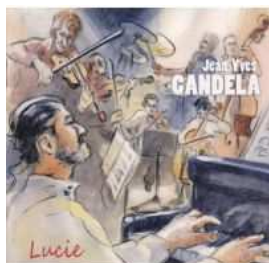
In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op You Tube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw pc of laptop te downloaden. Het is mogelijk dat de links niet werken op een tablet of smartphone. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

JAZZ OP DE PLAAT

JEAN-YVES CANDELA

Lucie

JMS Records

Bezetting:

Jean-Yves Candela (p),
Marc Bertaux (b),
Realcino Lima Filho dit Nenê (d),
François Arnaud en Bertrand Cervera (v),
Vincent Aucante (av),
Thierry Amadi (c).

Het is geen schande als de naam Jean-Yves Candela u niets zegt. Deze Franse pianist is hier onbekend en voor zover ik kon nagaan ook in Frankrijk geen naam die veel bellen doet rinkelen. Vandaar dat het misschien ook niet gek is dat deze opnamen tien jaar op de plank zijn blijven liggen voordat ze op JMS Records werden uitgebracht. Waarom dan een recensie? Omdat deze ongevraagd opgestuurde cd een grote verrassing is. Candela, geboren in 1962 in Oran (Algerije), is een subtiele pianist uit de school van Bill Evans met een fluwelen toucher. Daarnaast is hij geïnspireerd door Braziliaanse muziek zoals ook uit de songtitels blijkt. Tot zover goed maar nog niet bijzonder.

‘ Een subtiele pianist uit de school van Bill Evans ’

Zijn composities zijn echter van een indrukwekkende schoonheid en soms van een grote vrolijkheid, zijn gebruik van een strijkwartel is bijzonder, met name de manier waarop hij dit integreert in de muziek. De muziek sluipt op zachte voetjes de kamer in, verleidt de luisteraar en zet zich vast in het muzikale geheugen. De piano en strijkers vervloeien tot een organisch geheel, subtiel en indringend tegelijk. Candela maakt luistermuziek van het hoogste niveau waarvoor we JMS-baas Jean-Marie Salhani dankbaar mogen zijn dat hij dit naar de oppervlakte heeft gebracht. Candela maakte zijn eerste cd (een live solo-optreden) voor het label Défis, dit is zijn tweede en die smaakt naar heel veel meer.

Tom Beetz

Maak kennis met Jean-Yves Candela:

<https://www.youtube.com/watch?v=wfdWLwWHMFg>

ROOTS MAGIC

Hoodoo Blues

Clean Feed

Bezetting:

Alberto Popolla (kl, bkl),
Errico De Fabritiis (as),
Gianfranco Tedeschi (b),
Fabrizio Spera (d)
+ Luca Vantucci (o, melodica, cither).

Er is altijd een belangrijke onderstroom in de Amerikaanse 'black creative music' geweest die een nauwe band houdt tussen de basis van de blues en de gospel en experimenten richting nieuwe muziek. Vooral in de AACM in Chicago was dit een sterke gedachte. De beroemde kreet van het Art Ensemble of Chicago, 'Ancient to the future', belichaamde dit. Het Italiaanse kwartet Roots Magic richt zich op dit genre, en met 'Hoodoo Blues' levert de groep een sterke plaat af. Daarop zijn twee eigen stukken te horen, van altsaxofonist Errico De Fabritiis en bassist Gianfranco Tedeschi, maar het merendeel komt toch uit Amerikaanse bronnen. Wat te denken van het smeug groovende 'The hard blues' van Julius Hemphill of Sun Ra's beroemde 'A call for all demons' (met een vuig orgeltje van gast Luca Vantucci)? De Italianen

‘ De groep Roots Magic levert een sterke plaat af. ’

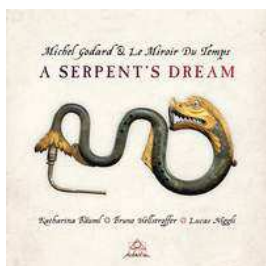
weten er wel weg mee, met twee heerlijke bluesy blazers (klarinettist Alberto Popolla is de tweede) en een keihard swingende Fabrizio Spera achter de trommels. Veel van het repertoire zal overigens voor het eerst een uitvoering krijgen buiten de groepen waarvoor het ooit werd geschreven. Zo is het fijn om 'I Can't wait till I get home' weer eens te horen, dat trompettist Olu Dara schreef voor het Sextet van Henry Threadgill. Roots Magic treft de broeierigheid van het origineel goed, zonder daarbij de eigen inzichten weg te moffelen.

Herman te Loo

Hier is de groep te zien: <https://youtu.be/vjNx4aoeZtA>

JAZZ OP DE PLAAT

MICHEL GODARD A Serpent's Dream Intuition

Bezetting:

Michel Godard (serpent, bg),
Katharina Bäuml (schalmei),
Bruno Helistroffer (theorbe),
Lucas Niggli (d, perc)
+ Airelle Besson (tp).

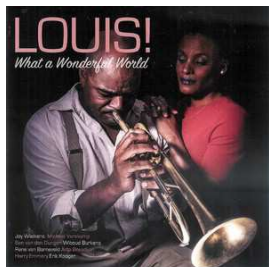
De bezetting van dit kwartet ziet er meer uit als dat van een ensemble dat muziek uit de middeleeuwen en de Renaissance speelt dan van een improvisatiegroep. Wie leider Michel Godard echter kent, weet dat hij een begenadigd improvisator is, onder meer als tubaïst in de legendarische groep Le Bûcher des Silences en in de bands van ud-speler Rabi Abou Khalil. Op 'A Serpent's Dream' speelt hij serpent, een houten voorloper van de tuba, met een zachte, warme, melancholieke klank. Het karakter van het instrument vertaalt zich in de muziek op het album. Die is beschouwend, introvert en af en toe bloedstollend mooi. Godard heeft namelijk een goede hand in het schrijven van aangrijpende melodieën, zoals in 'Days of weeping delights' en 'A Trace of grace' uitstekend te horen is. Met Katharina Bäuml (die schalmei speelt, een vroege hobo) en Bruno Helistroffer (een bespeler van de theorbe, een langnek-luit) heeft hij twee oude-muziekspecialisten om zich heen geschaard die net als hij een wijde blik op muziek hebben. De Zwitser Lucas Niggli is de perfecte sensitieve slagwerker die het kwartet nodig heeft, zoals hij nog eens extra bewijst in het solostuk 'L' École du procrastination'. 'A Serpent's Dream' is een plaat die je keer op keer op wilt zetten en die je bij elke nieuwe beluistering weer kippenvel en tranen zal bezorgen.

Herman te Loo

Hier speelt de groep 'Le Miroir du temps':

<https://vimeo.com/119393435>

MICHAEL VAREKAMP Louis! What A Wonderful World JWA Records

Bezetting:

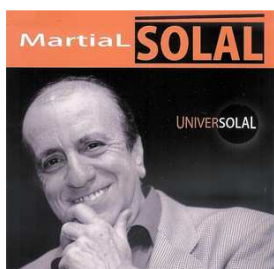
Michael Varekamp (tp),
Joy Wielkens (vcl),
Ben van den Dungen (ts),
Wiboud Burkens (hammond),
Rene van Barneveld of Arto Boyadjian (g),
Harry Emmery (b),
Erik Kooger (d).

'Louis!' is de nieuwe theaterproductie van Michael Varekamp en werd besproken in Jazzflits nummer 256. Bij de theaterproductie hoort deze cd. De cd is niet helemaal vergelijkbaar met het theater, en niet alleen omdat vervanging altijd mogelijk is (ik was bij een uitvoering waarin Ben van den Dungen was vervangen), maar vooral omdat op zeven van de veertien nummers een gitarist meedoet, terwijl het theater het zonder gitarist moet doen. Dat is jammer want de gitaar voegt zeker iets toe, al was het maar de link waarmee de jazz van zo'n negentig jaar geleden duidelijker met het heden wordt verbonden. Dat maakt de cd wel interessanter als je de voorstelling al hebt gezien, want je krijgt iets extra's en nieuws zoals je het niet hoorde. 'Louis!' doet geen poging Louis Armstrong te imiteren, verre van dat, al komt het trompetspel van Varekamp soms dicht bij dat van Armstrong. Sommige liedjes zijn bij mijn weten ook nooit door Armstrong gespeeld, zoals 'I'm going to live the life I sing about my song' dat ik alleen van Mahalia Jackson ken, 'Deep down south' van de hand van gitarist van Barneveld, en Ellingtons 'Shout'em aunt Tilly'. Veel meer wordt de sfeer van de jazz van rond 1930 tot 1950 gevangen met nummers die toen populair waren. De uitvoering is echt van nu, zeker dankzij beide gitaristen en ook door tenorsaxofonist Van den Dungen, die garant staan voor een uitvoering waar je vrolijk van wordt. Zangeres Joy Wielkens is een vondst, eigenlijk actrice en tijdens de voorstelling ook de vrouw die de anekdotes aan elkaar praat. Op de cd is ze alleen zingend te horen en ook zij roept de sfeer op van voorbije tijden. Aan zingen ontkomt Varekamp zelf ook niet want dat deed Armstrong als de beste. Varekamp is geen echte zanger, maar door er een rap tintje aan te geven en soms meer als Dizzy Gillespie dan als Armstrong te klinken, weet hij ook van dit onderdeel iets moois te maken.

Tom Beetz

Bekijk een video over 'Louis!': <http://bit.ly/1MCCqoH>

MARTIAL SOLAL
Universolal
JMS Record

Bezetting:

Martial Solal (p),
 Marc Johnson (b),
 Peter Erskine (d).

Martial Solal live in 'Tea for two':

<http://bit.ly/1c5YK5o>

JAZZ OP DE PLAAT

Ter gelegenheid van het veertigjarige jubileum van zijn JSM-label heeft Jean-Marie Salhani onder de titel 'Universolal' een cd tezamen met een dvd van pianist Martial Solal uitgebracht. De cd bevat extracten van de solo- en trio-opnamen van de albums 'Martial Solal Improvise Pour France Musique' (1994) en 'Triangle' (1995), de dvd bevat recentere solo-opnamen uit de Library of Congress, Washington van 2011.

De opnamen uit de jaren negentig zijn gemaakt in een tijd dat de free jazz nog net niet op zijn retour was. Solal is zeker geen freejazzpianist, maar de vrijheid van toen heeft hij omarmd en geïntegreerd in zijn muziek. Solal is van nature toch al een vrije geest en de mogelijkheden van toen grijpt hij aan om zijn grillige fantasie de ruimte te geven. De verzameling eigen composities en twee stokoude standards laten zijn magnifieke technische virtuositeit in al zijn aspecten horen. Opmerkelijk is dat juist de standards een totaal vrije benadering krijgen zodat het volstrekt kapot gespeelde 'Tea for two' een facelift krijgt die het bijna onherkenbaar maakt. Op andere momenten is hij mediatief, op zoek naar subtiele swing of volgt hij gewoon zijn ondoorgrondelijke fantasieën. De cd onderstreept dat Solal veel meer is dan de beste Franse jazzpianist; hij is een volstrekt uniek talent zoals er maar weinigen zijn en een van de laatst nog levende legendes.

Op de dvd staat een video van een soloconcert uit het Coolidge Auditorium toen hij 84 jaar was, Hierop speelt hij zes standards met nog steeds de kenmerkende frisheid die we ook op de cd horen, dit keer met enige ingehouden muzikale 'tongue-in-cheek'-humor en ook weer met die onnavolgbare grillige vrijheid die van deze bekende composities nieuwe nummers maakt. Als bonus bevat deze dvd nog een interview van Larry Appelbaum met Solal. **Tom Beetz**

ANN'D FRIENDS

Ann'd Friends

Eigen beheer

(annick.sickinghe@live.nl)

Bezetting:

Baghi Yemane (voc),
 Stefan Bos (p),
 Daniel Keller (as),
 Ian Cleaver (tp),
 William Barrett (b),
 Annick Sickinghe (d).

Bekijk de vrienden in de studio:

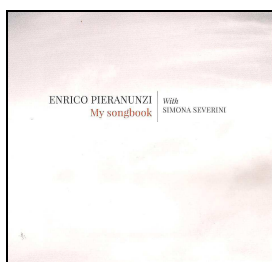
<http://bit.ly/1SrJJBO>

Drumster Annick Sickinghe is pas zeventien, maar haar ambities zijn van volwassen proporties. Zo wil het jonge jazztalent op het North Sea Jazz Festival spelen en een eigen radioprogramma presenteren. Een andere droom was met haar muzikale vrienden van het Amsterdamse conservatorium een cd maken en dankzij wat crowdfunding is het gelukt een album met vijf klassiekers op te nemen. Je kunt horen dat het vriendenclubje Ann'd Friends nog piepjong is. Sickinghe is de jongste; de oudste van de zes musici is 21. Toch speelt het gezelschap 'Caravan' van Duke Ellington, 'For Miles and Miles' van Jimmy Heath, 'Little girl' van Frans Henry en 'Madeline Hyde', 'God bless the child' van Billie Holiday en Arthur Herzog, en 'No more blues' van Antonio Carlos Jobim beslist niet onverdienstelijk. Het klinkt allemaal nog schools en het blijft binnen de lijntjes, maar muzikaal-technisch zijn de leden van Ann'd Friends al een heel eind op dreef. Het getuigt sowieso van durf als je lastige composities van grote namen kiest voor je debuutalbum.

Annick Sickinghe treedt met wisselende bezettingen op. Op Ann'd Friends doen Baghi Yemane (zang), Daniel Keller (altsax), Ian Cleaver (trompet) en Stefan Bos (piano) mee. Het ritmetandem bestaat uit William Barrett (contrabas) en Sickinghe zelf. De jongens zijn betrouwbare en degelijke instrumentalisten; de meisjes geven de stukken hun geur en fleur. Sickinghe swingt lekker en is niet bang om een beetje kabaal te maken. En Baghi Yemane scat en vocaliseert met een souplesse die je niet verwacht van een twintigjarige.

Hans Invernizzi

ENRICO PIERANUNZI
My Songbook
Via Veneto Jazz

Bezetting:

Enrico Pieranunzi (p), Simona Severini (vcl), Luca Bulgarelli (b), Nicola Angelucci (d), Rosario Giuliani (as), Francesco Lento (tp).

JAZZ OP DE PLAAT

'My Songbook' bevat elf composities van de Italiaanse pianist Pieranunzi die voorzien zijn van teksten. De meeste teksten zijn door Engelssprekende zangers en tekstschrijvers geschreven. Eén nummer is speciaal geschreven voor het gedicht 'Premier moment' van Jacqueline Risset. En zelf heeft de lang niet perfect Engelssprekende Pieranunzi zich gewaagd aan een Engels liedje met redelijk eenvoudig tekst en twee Italiaanse liedjes, waarvan op één hij zelf meezingt (een aardigheidje zullen we maar zeggen want aan Enrico gaat geen groot zanger verloren).

‘ **Pieranunzi's liedjes zijn goed te zingen, zo blijkt** ’

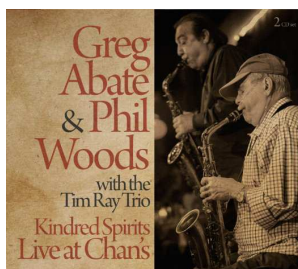
De liedjes van Pieranunzi lenen zich goed om te zingen, wat vocaliste Simona Severini onomstotelijk aantoonde. Severini is een aangename heldere zangeres die de liedjes een rustgevend, lyrische en eloquente uitstraling geeft. Pieranunzi speelt zelf lichtvoetig, soft swingend, niet al te complex. Op een paar nummers doen een trompettist en/of saxofonist mee. Deze cd breekt geen barrières maar als muziek om bij te loungen en te relaxen kun je je nauwelijks iets beters wensen.

Tom Beetz

Bekijk een video over deze productie:

<https://www.youtube.com/watch?v=VwcbTbjx9sk>

GREG ABATE & PHIL WOODS
Kindred Spirits: Live At Chan's
Whaling City Sound

Bezetting:

Greg Abate (as, ss),
 Phil woods (as),
 Tim Ray (p),
 John Lockwood (b),
 Mark Walker (d).

Op het album 'Kindred Spirits' staat een live-opname van Phil Woods (1931-2015) van 11 augustus 2014. Ruim een jaar later - op 29 september 2015 - stierf de saxofonist aan een longemfyseem. Met zijn 83 jaar was hij niet meer de virtuoze notenstapelaar van weleer, maar een wat rustiger spelende levende legende (op de foto's bij de cd is te zien dat hij in augustus 2014 al afhankelijk was van zuurstoftoevoer). Hij trad nog op tot een paar weken voor zijn overlijden.

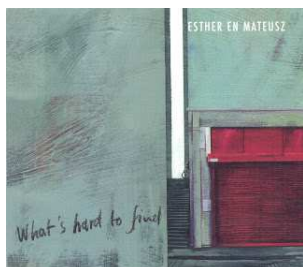
Op deze dubbel-cd is Woods te gast bij de altist Greg Abate. Die is in de VS al ruim 25 jaar in de running. Het trio achter de altisten bestaat uit drie veelzijdige jazzmusici die elk uit een ander (actueel) veld van de jazz afkomstig zijn. Hier voegen ze zich naar de beboperfenis die door de altisten wordt uitgedragen.

‘ **Phil Woods komt nog heel goed tevoorschijn** ’

Als je de aankondigingen van de nummers beluistert, met de krakende stem van Woods en het op de loer liggende ademte kort, realiseer je je dat hij op zijn instrument nog heel goed tevoorschijn komt! 'Economisch', zoals Bob Blumenthal in zijn verhaal in het cd-boekje het omschrijft. Hij is misschien niet meer hemelbestormend, maar Woods heeft nog voldoende inzichten om naar behoren te soleren en zijn aanloopjes te nemen naar een volgend idee. Naast de jongere Abate neemt hij genoeg ruimte om zijn verhaal kwijt te kunnen. Gelukkig staat aangegeven wie wanneer de eerste solo nam, zodat je je niet hoeft te vergissen in wie wat speelt. Terugvallend op oudere opnamen van Woods, merk je dat hij lang niet altijd van die halsbrekende toeren uithaalde als je dacht. Ook dat nivelleert de vrees dat Woods' spel drastisch teruggevallen zou zijn. Je zou kunnen zeggen dat zijn spel 'over all' gelijkmatiger is geworden. Als je bijna 84 bent. mag dat ook wel.

Hessel Fluitman

JAZZFLITS 258 staat 17 MEI 2016 op <http://www.jazzflits.nl>

ESTHER EN MATEUSZ**What's Hard To Find****Eigen Beheer**www.mateuszpulawski.com**Bezetting:**Esther van Hees (voc),
Mateusz Pulawski (g).**Bekijk het duo live:**<http://bit.ly/1pdwhUL>**ALEX MAKSYMIW****Without A Word****Double Moon Records****Bezetting:**Marcus Strickland (ts),
Alex Maksymiw (g, comp),
Scott Kemp (b), Frank Parker (d).**KRONIX****Kronix****Fresh Sound/New Talent****Bezetting:**Peter Van Huffel (as),
Alex Maksymiw (g).**Beluister het stuk 'Without a word':**<http://www.alexandermaksymiw.com>**JAZZ OP DE PLAAT**

Op de eerste cd van het Lunar Quartet van de Poolse gitarist Mateusz Pulawski (1991), 'Half Heart Moon' (2014), speelde de Belgische zangeres Esther van Hees (ook 1991) een sfeerbepalende rol. Maar in het geweld van vier jonge honden was Van Hees' bijdrage een bijrol. Op het album 'What's Hard To Find' horen we de in ons land actieve jazzdepten Pulawski en Van Hees als duo. En dat is andere koek. 'Back to basics' is het devies.

De twee musici omhelzen elkaar teder in verstilde standards en enkele eigen composities waarin geen noot te veel wordt gespeeld. De zachtjes voorbijkabbellende stukken zijn wel degelijk jazz, van het relaxte soort, zonder uithalen of snarenopscheppe-rij. De cd start met 'I will wait for you' van Michel Legrand, deels in het Engels, deels in het Frans. De eerste a capella gezongen noten zijn direct raak en het wordt alleen maar mooier als de gitaar subtiel invalt.

Het duo houdt kennelijk van pianist Bill Evans. De twee zetten drie stukken van Evans op de plaat: 'Laurie', 'Very early' en 'The two lonely people'. Zeer fraai is Wayne Shorters 'E.S.P' met een grappig eigen arrangement en een tekst van Esther van Hees. Ook niet te versmaden zijn 'How long has this been going on' van Gershwin en het in het Spaans gezongen 'Alfonsina y el mar' van Ariel Ramirez en 'Felix Luna', bekend van Mercedes Sosa.

Hans Invernizzi

Dit is een staaltje omgekeerde emigratie. De ouders van gitarist Alex Maksymiw betrokken vanuit Oekraïne naar Canada. Nu heeft hij zich juist weer in Europa gevestigd, om precies te zijn in Berlijn. En voor saxofonist Peter Van Huffel geldt net zo'n verhaal, al was het achtergelaten vaderland daar België. In hun Berlijnse duo Kronix (dat met deze titelloze cd zijn debuut aflevert) verkennen ze het grensgebied tussen jazz, impro en rock. Voor Van Huffel is dat bekend terrein, want met zijn trio Gorilla Mask maakt hij indruk met brutale punk-impro jazz met een enorme dosis energie. Samen met Maksymiw is hij lyrischer en bedachtzamer. Het rockelement komt eerder van de gitarist en dan nog eerder qua klank dan qua aanpak. De gitaarpartij van 'Petrichor' doet bijvoorbeeld denken aan Deep Purple, maar dan op een soort kamermuziekniveau.

Alex Maksymiw is sowieso sterk bezig met de klank van zijn instrument en zijn effectpedalen. Dat wordt ook duidelijk op de kwartetplaat 'Without A Word'. Hij kiest daarop in een aantal stukken voor een atmosferische aanpak, zonder aan Bill Frisell te refereren. Als er een gitarist is met wie hij gelijkenis vertoont, is het eerder John McLaughlin of Allan Holdsworth. Net als in de combinatie met Van Huffel klinkt de gitaar van Maksymiw goed in combinatie met een sax, in dit geval de tenor van Marcus Strickland. De jonge Amerikaan speelt gespierd en zelfverzekerd, met een volle klank die een mooi tegenwicht biedt aan de bescheiden gitaarpartijen. Gesteund door een goed op elkaar ingespeeld Canadese tandem van bassist Scott Kemp en drummer Frank Parker baant de groep zich een weg door de composities van Maksymiw, die een goede balans vinden tussen post-bop, modale jazz en popelementen. Memorabele melodieën (zoals de ballad 'Patient', met een heerlijke hese Strickland), spannende maat- en tempowisselingen zorgen voor een fijn, afwisselend debuut.

Herman te Loo

DANNY BACHER
Swing That Music
Whaling City Sound

Bezetting:

Danny Bacher (voc, ss),
 Cyrille Aimée (voc),
 Warren Vaché (cnt),
 Pete McGuinness (tb),
 Dave Demsey, Houston Person (ts),
 Jason Teborek (p), Howard Alden (g),
 Ray Drummond (b), Bill Goodwin (d),

Bekijk een video over de cd:

<http://bit.ly/1TqJeYr>

TWENTY-ONE 4 TET
Live At Zaal 100
Clean Feed

Bezetting:

Luis Vicente (tp),
 John Dikeman (ts),
 Wilbert de Joode (b),
 Onno Govaert (d).

Hier is het viertal live te zien, een maand na de cd-opname:

<https://youtu.be/gD00FvnNBuE>

JAZZ OP DE PLAAT

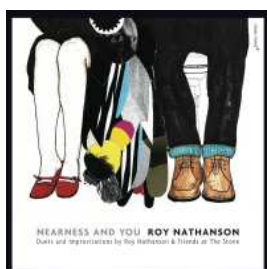
De swing en de rhythm & blues die zich in de jaren veertig van de vorige eeuw parallel aan de bebop ontwikkelde, wordt nog steeds gebruikt als inspiratiebron. De Britse popzanger Joe Jackson blies de feestelijke jump & jive in een grijs verleden al eens nieuw leven in. Hier in Nederland hebben we verschillende groepen (gehad) die dat ook deden. De naam Jump'n Jive uit Zwolle komt dan bovendien. En het Amsterdamse Bob Color, hoewel die weer verder gingen richting rock 'n roll. Dat was indertijd ook de route die deze muziek ging: swing - jump 'n jive/rhythm & blues - rock 'n roll. Maar dat terzijde.

Danny Bacher is een jonge Amerikaanse zanger, die zijn zaakjes kent. Je hoort bij hem een vleugje Michael Bublé, maar dan met veel drive en echt lekker swingend. Bacher straalt vreselijk veel lol in zijn werk uit. Hij put uit het werk van Louis Jordan voor de jump en de rhythm & blues. Bij Louis Armstrong haalde hij de ballads vandaan, en de beleefde rock 'n roll bij Louis Prima, inclusief de medley 'Just a gigolo/I ain't got nobody'. Bacher maakt op het eerste gehoor een beetje braaf gebruik van de mogelijkheden die hem worden geboden, maar trekt evengoed behoorlijk van leer. Hij is niet alleen zanger, maar ook de sopraansaxofonist. Bacher beweegt zich soepel door het repertoire, hier en daar geholpen door de Frans-Amerikaanse zangeres Cyrille Aimée. Het in het Frans gezongen 'La vie en rose' is natuurlijk voor haar. Ik denk dat er tijdens zijn concerten behoorlijk gedanst zal worden. Daar vraagt deze muziek om.

Hessel Fluitman

Zaal 100 heeft in de loop van een flink aantal jaren een stevige reputatie opgebouwd vanwege zijn bloeiende (ad hoc-) improvisatiesessies. Ook is het een kweekbak van muzikale samenwerkingen. Vreemd genoeg is er nog weinig tot geen muziek op locatie vastgelegd. Curieus dat nota bene het Portugese label Clean Feed daar verandering in brengt - maar gezien de goede neus voor muzikale vernieuwing van labelbaas Pedro Costa is dat ook weer niet zo vreemd. De vreemde eend in de bijt bij dit ad hoc-kwartet is overigens ook een Portugees, trompettist Luis Vicente. Met zijn onopgesmukte, behoedzame spel glijdt hij soepel en ongemerkt tussen de vaste bezoekers van Zaal 100. Om even kort door de bocht te formuleren: hij is de Don Cherry of Donald Ayler naast de Albert Ayler-tenor van John Dikeman. Daarmee plaatsen we de Amsterdamse Amerikaan weliswaar tegen een historische achtergrond, maar doen we hem zeker ook te kort. Dikeman kan behoorlijk uitpakken in de hoge sferen van zijn tenor, en grommen en scheuren dat het een aard heeft, maar heeft zich recentelijk ook ontwikkeld als een authentieke saxofonist die nieuw elan geeft aan het screamers-gilde. Bassist Wilbert de Joode is op papier de nestor van het gezelschap, maar dat is nergens aan af te horen. Hij toont zich wederom een compleet improvisator, die ritmisch supersterk is (zoals hij in de a capella-opening van 'Rising tide' laat horen), maar ook subliem kan strijken en precies de teamspeler is die ieder improvisatie-ensemble nodig heeft. De samenwerking met 'boy wonder' Onno Govaert is niet nieuw, maar wordt hier voor het eerst vastgelegd. Daar mogen we nog veel meer fraais van verwachten. De vier stijgen met kracht uit boven het sessieniveau met een indrukwekkend gevoel voor dynamiek, van de kolkende krachtcentrale van de opening van het toepasselijk getitelde 'Vesuvius' tot de subtiele kamermuziek waarmee datzelfde stuk eindigt. **Herman te Loo**

ROY NATHANSON
Nearness And You
Clean Feed

Bezetting:

Roy Nathanson (ss, as, bars, p, voc)
 + Curtis Fowlkes (tb, voc),
 Lucy Hollier (tb),
 Marc Ribot (ac-g),
 Arturo O'Farrill,
 Anthony Coleman, Myra Melford (p).

JAZZ OP DE PLAAT

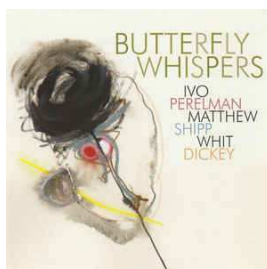
Duetten zijn de momenten waarop je je ware muzikale partners het best weet te ontdekken en te waarderen. Voor drummer Han Bennink is het bijvoorbeeld een lievelingscombinatie. Saxofonist Roy Nathanson (Lounge Lizards, Jazz Passengers) is ook die mening toegedaan. Daarom verzamelde hij begin juni 2015 een aantal oude getrouwen om zich heen voor een serie optredens op het New Yorkse podium The Stone. Muzikaal uitgangspunt was de toepasselijk getitelde Hoagy Carmichael-song 'The Nearness of you'. Met een aantal van hen duikt hij in het muzikale materiaal van het nummer, uitmondend in de meest 'straighte' versie, waarbij hij op altsaxofoon met pianiste Myra Melford het liedje uitpluist, en zelfs ook zingt. Dat doet ook zijn kompaan in de Jazz Passengers, trombonist Curtis Fowlkes, die het nummer slissend zingt onder de titel 'The Nearness of youse'. In de titels van het album 'Nearness And You' laat Nathanson overigens zijn aanstekelijke gevoel voor humor zien. Zo is een korte impressie van het nummer in samenspraak met pianist Anthony Coleman terug te vinden als 'The Nearness of Jews' en heet een trio-improvisatie met Fowlkes (waarbij Nathanson tegelijk alt- en sopraansax speelt) 'The Nearness of ewes'. De meest verrassende vrije improvisaties (want daarmee wisselt de saxofonist het Carmichael-repertoire af) werkt de gastheer af met Marc Ribot (op akoestische gitaar). In 'The Low daze' horen we een ritmisch aantrekkelijk stukje met Nathanson op bariton, en 'A Surprisingly pastoral moment' is een lyrisch hoogstandje zonder enige ironie, want ook dat heeft Nathanson nog ter beschikking.

Herman te Loo

Luister hier naar tracks van het album:

<http://bit.ly/1SVhRA0>

IVO PERELMAN
Butterfly Whispers
Leo Records

Bezetting:

Ivo Perelman (ts),
 Matthew Shipp (p),
 Whit Dickey (d).

De laatste paar platen heeft tenorsaxofonist Ivo Perelman zich al flink van zijn 'zachte' kant laten horen. Een welhaast Ben Webster-achtige fluwelen sound maakt zich regelmatig meester van de Braziliaanse New Yorker. Ook op 'Butterfly Whispers' komt dat aspect van zijn meesterschap weer duidelijk naar voren, en wat dat betreft is de titel ook juist gekozen. Als een muzikale vlinder dartelt de saxofonist samen met twee van zijn vaste partners, pianist Matthew Shipp en drummer Whit Dickey, door een wei vol bloemen. Het hoesje (van de hand van de leider)

‘ **Hij dartelt als een vlinder door een bloemenwei** ’

wijst ook in die richting. Toch is het album nergens zoetig of voorspelbaar. Het drietal loopt met een grote boog om alle denkbare clichés heen, en vertelt een boeiend, coherent verhaal over de lente en al het fraais dat daarmee samenhangt. Hoes-tekstschrijver Neil Tesser weidt flink uit over het narratieve aspect van de cd. Heel erg verrassend is de observatie niet, want Perelman is van nature een muzikaal verteller, die juist de specifieke associaties van zijn muziek uit de weg gaat. Dus misschien gaat het ook weer niet over lente, vlinders en bloemen. Maar gewoon over muziek.

Herman te Loo

Bekijk hier het duo Perelman-Shipp live:

<https://www.youtube.com/watch?v=NXQWbhHhELY>

JAZZFLITS 258 staat 17 MEI 2016 op <http://www.jazzflits.nl>

NIK BÄRTSCH'S MOBILE
Continuum
 ECM

Bezetting:

Nik Bärtsch (p),
 Sha (bkl, ckl),
 Kaspar Rast (d, perc),
 Nicolas Stocker (d, perc),
 Etienne Abelin (v),
 Ola Sendeci (v),
 David Schnee (v),
 Solme Hong (c),
 Ambrosius Huber (c).

JAZZ OP DE PLAAT

Naast de succesvolle elektrische band Ronin heeft pianist Nik Bärtsch ook een akoestische versie: Mobile. In 2004 bracht hij met Mobile de laatste cd uit; hij was sindsdien actiever met Ronin. De cd 'Continuum' is dan ook hartelijk welkom. Het album is nog minder melodieus dan zijn voorgangers, maar zeker niet minder interessant. Alle composities van Nik Bärtsch - hij noemt ze zonder uitzondering 'Modules' - zijn doordrenkt van sterke percussieve 'minimal music'. Ritme, daar draait het om. Opvallend is dat er geen bas aanwezig is. Drummer Kaspar Rast heeft naast zijn drumstel, met maar liefst twee bass drums, ook een reusachtige concertbasdrum. Dat instrument vraagt een correcte weergave via de geluidsinstallatie want Rast speelt er soms fluisterzacht op. Daardoor hoor en vóél je wel lage tonen, maar het is niet altijd goed te duiden hoe ze veroorzaakt worden. Gelukkig was Stefano Amerio de geluidstechnicus en zijn resultaten zijn altijd fenomenaal. De vaste band heeft nu ook een 'extended version' door toevoeging van een vijftal strijkers: drie violen en twee cello's. Als je minimal music kunt maken lukt dat ook op een strijkinstrument. Op de paar stukken dat ze meedoen zijn ze beslist op hun plaats doordat ze een theateraal fundament leggen en de vaste bandleiden prima aanvullen. Om deze muziek goed te begrijpen is het bijwonen van een concert heel nuttig. Je ziet dan, ondanks de bijna duisternis waarin het plaatsvindt, precies wie welke rol vervult. Meerder keren beluisteren maakt het album dan ook rijker en intenser. Steeds duidelijker blijkt de ultratiming van de mannen, die overigens elke maandagavond spelen in de club van Nik Bärtsch: Exil in Zurich. Het laatste stuk is ronduit funky: met een aanstekelijk tempo en razendstrak. Het eindigt spatgelijk. Perfect!

Peter J. Korten

Bekijk een video over deze cd:

https://www.youtube.com/watch?v=YlcWDn_Zxrq

JAN KUIPER
Wu Wei
 Eigen Beheer

Bezetting:

Jan Kuiper (g).

JAN KUIPER
Ahimsa
 Eigen Beheer

Bezetting:

Jan Kuiper (g).

'Wu Wei' en 'Ahimsa' zijn twee solo-cd's van gitarist Jan Kuiper. Twee cd's die in elkaars verlengde liggen. Op de eerste ('Wu Wei') speelt hij op zijn gitaar als het ware de linker- en rechterhand van de piano. De sfeer is geïnspireerd op Joni Mitchells album 'Hejira' uit 1976. Niet zozeer op de songs zelf, maar op het gevoel dat de zangeres op die plaat in haar muziek heeft gelegd. Op de tweede cd ('Ahimsa') heeft Kuiper op zijn gitaar een hele band ingespeeld. Hij speelde de partij van elk instrument apart in. 'Wu Wei' betekent zonder moeite, 'Ahimsa' geweldloos. "Voor mij", zegt Jan Kuiper, "zijn deze twee cd's als yin en yang." Ondanks dat de lijnen van de verschillende partijen slechts op één gitaar worden gespeeld, zijn de stukken verrassend afwisselend. Ook omdat hier en daar met enige elektronica wordt gewerkt. Kuiper geeft de ingespeelde lijnen/instrumenten een eigen plek in het geheel. Daardoor blijft de muziek voortdurend zeer genuanceerd. Een compliment voor zowel de muzikant als voor technicus Jan Doddema.

'Wu Wei' geeft je rust als je de muziek de ruimte gunt, de tijd geeft. De stukken hebben onmiskenbaar een poëtische inslag. Kuiper droeg enkele stukken op aan belangrijke vrouwen in zijn leven: zijn overleden vrouw, zijn huidige geliefde en zijn eerste kleindochter. De warmte en de genegenheid die hij voor hen voelt klinkt door in de hele cd. De muziek is het waard om intensief te beluisteren, maar kan net zo goed als hoogwaardige(!) achtergrondmuziek dienen.

...vervolg op pagina 19

JAZZ OP DE PLANKEN

NIK BÄRTSCH MOBILE

Bezetting:

Nik Bärtsch (p),
Sha (bkl,cbkl),
Kaspar Rast (d),
Nicolas Stocker (perc).

Datum en plaats:

14 april 2016,
LantarenVenster,
Rotterdam.

Nik Bärtsch's band Ronin speelt 'minimal zen funk'; Mobile doet volgens de pianist aan 'ritual groove music'. Bovendien is Mobile de akoestische versie van de groep. Bärtsch, Sha en Kaspar Rast maken deel uit van beide. Het concert bevatte stukken van de recente cd Continuum (zie de recensie elders in deze Jazzflits). Nadat de mannen het podium opkwamen begon het concert direct: niet even een slokje water, even kijken naar elkaar en de pianokruk verstellen, maar de uiterste concentratie en de flow die het vervolg van het optreden kenmerkte, was vanaf de eerste tel aanwezig.

Bärtsch was overduidelijk de leider en stuurde de groep langs transcendente wegen: een excentrieke droomvlucht in bijna volledige duisternis, waarvan je hoopt dat hij nooit eindigt. Het kwartet had geen bas, maar Rast beroerde naast zijn twee bassdrums een immense trommel met een diep, aartslaag, resonerend geluid. Hij sloeg er subtiel op en streek soms ook met een vochtige vinger over het grote vel van het instrument. Subtiliteit zat in elke compositie en elk bandlid. Zo speelde Sha soms bijna onhoorbaar zachte, schijnbaar eindeloos herhaalde motieven op zijn basklarinet en op zijn metershoge metalen contra-basklarinet. Hij bediende daarnaast ook een overmaatse hihat met zijn rechtervoet. Percussionist Nicolas Stocker had een enorme hoeveelheid instrumentjes bij zich, waaronder een xylofoon. Alle vier speelden ze sterk percussief.

Terwijl de groep een stuk langzaam liet uitsterven startte Nik Bärtsch steeds subtiel en heel geleidelijk het volgende. Na exact een uur onafgebroken te hebben gespeeld werd het publiek abrupt uit de hallucinerende flow gewekt. Bärtsch bedankte vóór de toegift het publiek en het podium voor "de beste toerkok van de wereld. Ze is er altijd en zorg er alsjeblieft voor dat ze blijft".

Peter J. Korten

Nik Bärtsch in concert. (Foto: Joke Schot)

Nik Bärtsch in de kledkamer. (Foto: Joke Schot)

JAZZ OP DE PLANKEN

HERMAN BEETS JACOBS BENNINK

Bezetting:

Benjamin Herman (sax), Peter Beets (p),
Ruud Jacobs (b), Han Bennink (d).

Datum en plaats:

16 april 2016, LantarenVenster,
Rotterdam.

De formatie Herman Beets Jacobs Bennink was tot voor kort een blinde vlek waar niemand weet van had. Een initiatief waar niemand op zat te wachten, en nu dan toch een feit.

Peter Beets (PB) in zijn aankondiging: "[...] we weten nooit helemaal precies wat er gaat gebeuren. We hebben wel besloten om een beetje een gemeenschappelijke grond te vinden. Vorige week speelde ik met Han en de bigband van het Concertgebouw. Han zei toen: We gaan toch niet alleen maar 'I'll remember april' spelen? We moeten ook wat uitdagende stukjes doen. Bijvoorbeeld van Misha Mengelberg. Dat hebben we ons ter harte genomen. We hebben een beetje gerepeteerd en besloten om een aantal stukken van Misha op het programma te zetten..." Han Bennink (HB): "Maar..., sorry, ik wou toch even de Braziliaanse kokkin bedanken voor een fantastisch driegangenmenu dat we vanavond kregen!"

Peter Beets: "Het idee om met ons vieren te spelen kwam spontaan van Benjamin Herman op oudejaarsavond 2014 in het Bimhuis."

PB: "U wilt natuurlijk weten hoe het zo gekomen is. Ben en Han hebben vaak samen gespeeld. Ruud en Han, in combinatie met Misha Mengelberg, Pim Jacobs of Rob Madna, hebben heel vaak met elkaar samengewerkt als begeleiders van groten der aarde als Dexter Gordon, Stan Getz, Sonny Rollins en Tony Bennett. Zelf stond ik met Ruud achter Rita Reys en speelde met het kwartet van Ben. Het idee om met ons vieren te spelen kwam spontaan van Ben op oudejaarsavond 2014 in het Bimhuis. Toen kwam er een verzoek uit Leeuwarden en bedachten we een tourneetje. En zo staan we hier vanavond voor het eerst samen op het podium. Ik verheug me er zeer op en ben er ook wel een beetje bang voor, moet ik eerlijk toegeven."

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Ruud Jacobs. (Foto: Joke Schot)

Han Bennink. (Foto: Joke Schot)

HERMAN BEETS JACOBS BENNINK (VERVOLG)

Er volgde een contrastrijke en hilarische avond. De sfeer was uitermate losjes en spontaan. Hoewel Ben Herman, Peter Beets, Ruud Jacobs en Han Bennink zeer geroutineerd zijn en veelzijdig actief, was dit toch hun allereerste gezamenlijke gig. De ruimte die ze namen voor aftasten en experimenteren, gaf meerwaarde aan het concert.

Al heel snel bleek dat de som der delen van deze heren tezamen, een geslaagd en veelzijdig resultaat heeft opgeleverd, met duidelijke groeipotenties.

'Who's bridge' van Mengelberg werd verleidelijk swingend ingeleid door Beets en kreeg een hybride karakter zodra Bennink zijn tomeloze energie vernuftig in het stuk mengde.

Het was de eerste gezamenlijke gig van Herman, Beets, Jacobs en Bennink. De ruimte die ze namen om af te tasten en te experimenteren, gaf meerwaarde aan het concert.

PB: "Het volgende stuk, 'Hypochristmutreefuzz', is ook een compositie van Mengelberg. Wat betekent die titel eigenlijk?" HB: "Rotzooi onder kerstboom." De uitvoering werd briljant gebracht. Beets verbaasde met zeer verrassende ritmische figuren en onwaarschijnlijke akkoordsequensen in zijn passagespel.

Rust werd hervonden in 'Sophisticated lady' van Duke Ellington. Herman schitterde op zijn altsax in de lyrische tune en bleek een ideale vertolker van deze ballad te zijn. Ellington bleek sowieso goed te passen bij de interesses en mogelijkheden van dit nieuwe ensemble. Een lange versie van 'Caravan' werd met veel variatie uitgewerkt tot een daverend swingende uitsmijter.

Na de pauze volgde eerst een extra intermezzo. De musici hadden dringende wensen met betrekking tot de geluidsversterking over de monitoren. Na enig delibereren was iedereen 'tevreden' en kon het concert worden hervat.

'Driekusman (van Mengelberg), ging Total loss'. Daarna werd Mengelbergs 'Der sprong, o romantiek der hazen' schuchter voorgedragen door Herman en Bennink. PB: "Je zou zeggen dat die stukken van Mengelberg niet altijd synchroon zijn met..., zoals hij ze af en toe heeft gespeeld. Het zijn eigenlijk hele harmonieuze stukken met het niveau [...vervolg in de rechterkolom](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

Vlnr: Bennink, Herman, Jacobs en Beets.
(Foto: Joke Schot)

Ruud Jacobs (links) en Peter Beets. (Foto: Joke Schot)

van een Ellington. Standards, die alle ruimte laten aan de muzikant. Het volgende stuk heet 'Crocodile tears', een bijzonder vernuftig in elkaar gecomponeerd stuk..." HB: "En ik werk al meer dan vijftig jaar samen met Misha, maar van die hele titel 'Crocodile' heb ik nog 'never ever' gehoord. Even goeie vrienden hoor, schat." BH: "Het stuk heet gewoon 'De lachende dwerg'." HB: "Dan heb ik daar toch iets over te zeggen. Misha heeft dit stuk opgedragen aan Cecil Taylor. Die sloeg, zoals je weet, een miljoen noten in een seconde. En Misha kon het wel met hem vinden en heeft dit stuk aan hem opgedragen. Het heeft dus niets met een 'Crocodile' te maken." Tot slot volgde 'Blues for Piet' (Noordijk) en eindigde deze avond met een extatische encore.

Jacobs en Bennink deden niet onder voor de 'jeugd' en stonden hun mannetje als inventieve gangmakers. Als ritmesectie gaven ze samen een swingende drive aan het geheel.

HBJB ontplooiden 'out of the blue' en 'out of the box', een boeiend samenwerkingsverband. Een initiatief dat veel aandacht verdient en de kans moet krijgen om te rijpen.

Roland Huguenin

NEW YORK CALLING

MADELEINE PEYROUX

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar. (<http://roseellismusic.com>)

Het was weer een mooie week in New York, vol muziek. Op maandag pianist Sullivan Fortner, met bassist Ameen Saleem en zangeres Mavis Swan Poole in Mezzrow, op woensdag pianist Sam Yahel met Or Bareket (b) en Chris Potter (sax) ook in Mezzrow, donderdag een zeldzaam duoconcert van zangeres Madeleine Peyroux en Sam Yahel in een kleine bar in Brooklyn en gisteren het trio der trio's in de Jazz Gallery: gitarist Peter Bernstein, organist Larry Goldings en drummer Bill Stewart. Sam Yahel staat hoog in mijn lijst van favoriete pianisten en ook al woont hij gewoon in New York, je kunt hem niet vaak live zien. Misschien komt het omdat hij een baby heeft, misschien focust hij zich op het lesgeven, want daar is hij een heuse meester in. Hij speelt al lange tijd met Madeleine Peyroux en op donderdag zouden ze samen een concert geven in Brooklyn. Ik moet zeggen dat ik nooit een erg hoge pet op had van Madeleine Peyroux. Ik heb haar eens in de Groninger Oosterpoort gezien en had net zo goed een cd op kunnen zetten. Het was het saaiste concert dat ik ooit heb gezien. Ik heb haar ook eens gezien in Smalls toen ze een liedje mee zong met Sam Yahel's band en kreeg toen de indruk dat ze geen flauw idee had wat ze deed.

Een duoconcert in een klein kroegje zou mijn beeld van haar wellicht kunnen veranderen, dus sleepte ik mijzelf naar Brooklyn, samen met een vriendin die Madeleine Peyroux alleen kende van de playlist die ze thuis op Pandora afspeelt als ze iets 'jazzy's' wil luisteren. Het concert was in Bar Lunatico, een kleine wijnbar in Bed-Stuy. De eigenaren zijn zelf muzikant en na jaren van toeren en optreden in ontelbare bars en clubs zeggen ze precies te weten wat de 'perfect hang' moet zijn. Goede muziek, lekkere wijn, ultieme kaasplankjes en olijven waar ik hier in New York zo vaak naar verlang.

Het optreden van Madeleine Peyroux was amper gepromoot, alleen door de bar zelf en dat was maar goed ook want het zat stampvol toen we een kwartier voor aanvang binnen kwamen en nog net twee stoeltjes konden bemachtigen. Zoals het een wereldster betaamt kwam Madeleine een half uur te laat binnen. Ze zag eruit alsof ze net uit bed was maar had nog de moeite genomen om een rode stropdas om te doen om haar nogal onflatteuze zwarte ribbroek en zwarte t-shirt wat op te leuken. Deze plek in Brooklyn leek stukken beter bij haar te passen dan de grote concertzalen. Ze was totaal op haar gemak, en ze zong rauw en zonder beperkingen. Ze zong vooral blues en meer dan ooit hoorde je de invloed van Billie Holiday en Bessie Smith. Ze deed ook een paar van haar 'signature songs' zoals 'Careless love' en 'La vie en rose'. Overigens werd letterlijk elk nummer aan Bernie Sanders opgedragen wat het publiek elke keer weer deed juichen.

Mijn Amerikaanse vriendin was een beetje teleurgesteld want aan niets was te zien dat Madeleine Peyroux een beroemde zangeres is. Ik daarentegen, als Nederlandse, waardeerde Madeleine's echte en menselijke kant. "Wat fijn", dacht ik, "ze is zo gewoon gebleven." En vanaf nu heeft Madeleine Peyroux mijn respect gewonnen.

Bekijk Roos Plaatsman in de studio:
<https://vimeo.com/49549650>

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 18 april 2016

1. **Emil Brandqvist Trio**
Falling Crystals (SKIP)
2. **Avishai Cohen**
Into The Silence (ECM)
3. **Wolfert Brederode**
Black Eyes (ECM)
4. **Gogo Penguin**
Man Made Object (Blue Note)
5. **Larry Young**
Live In Paris (Resonance)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

1. Complete Bee Hive Recordings (Mosaic)

Eindelijk in huis, deze fantastische cd-set. Het complete Bee Hive-label op twaalf cd's. Artiesten als Nick Brignola, Sal Nistico, Sal Salvador, Ronnie Mathews, Dick Katz, Clifford Jordan, Johnny Hartman etc. Heerlijke be- en hardbop van wereldklasse. Exclusief in Nederland bij ons in de winkel.

2. Hiromi Trio Project Spark (Telarc)

Zoals we van deze kleine Japanse dame gewend zijn: spierballen fusion met een randje. Wederom met Anthony Jackson op bas en Simon Phillips op drums. Niet vernieuwend maar gewoon lekker gaan!

3. Sonny Rollins Holding The Stage (Road Shows, Vol.4) (Okeh)

Uiteraard niet het sterkste materiaal uit Rollins' lange carrière, maar toch het vermelden waard daar deze tenorigant het wellicht niet lang meer maakt. Wederom live tracks van de afgelopen tien jaar. Hulde voor zijn staminee.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

Jazzcenter nu ook op Facebook
www.facebook.com/jazzcenterdenhaag

101 MEESTERWERKEN

die u nog niet heeft gehoord (deel 4)

In het februari-nummer publiceerde de redactie van het Franse blad Jazzmagazine een lijst van '101 Meesterwerken die u nog niet gehoord heeft'. Albums uit alle tijdperken van de jazz. In Jazzflits presenteren we in tien afleveringen titels uit deze lijst:

Al Cohn Bill Perkins Richie Kamuca

The Brothers! (RCA Victor)

Dave Bailey Sextet

One Foot In The Gutter (Epic)

Art Blakey and the Afro-Drum Ensemble

The African Beat (Blue Note)

Duke Ellington

The Nutcracker Suite (Columbia)

Art Farmer

To Sweden With Love (Atlantic)

Herbie Hancock

Sunlight (Columbia)

Elmo Hope Sextet and Trio

Homecoming (Riverside)

Booker Little

Out Front (Candid)

Michel Portal

Minneapolis We Insist! (Universal)

Tomasz Stanko Septet

Litania, Music Of Krysztof Komeda (ECM)

FESTIVAL MEI

DOEK ABC FESTIVAL

Amsterdam – Berlin – Chicago: Capitals of Improvisation

Diverse locaties, Den Haag, Amsterdam

29 april tot en met 4 mei 2016

(<http://www.doek.org>)

Met onder anderen: Michael Moore Bigtet, Hyperactive Kid, Warelis/Govaert/de Joode, Jason Roebke 8tet, Hook, Line & Sinker, ABC ensemble, Natural Information Society en Jasper Stadhouders' Polyband.

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

JIMMY KNEPPER

Dream Dancing

(Criss Cross)

Bezetting:

Jimmy Knepper (tb), Ralph Moore (ts),
Dick Katz (p), George Mraz (b),
Mel Lewis (d).

Jimmy Knepper (1927-2003) was een internationaal hoog gewaardeerd trombonist. Charles Mingus had hem er graag bij en hij zat in het nonet van saxofonist Lee Konitz. Ook de orkestleiders Thad Jones en Mel Lewis maakten van zijn diensten gebruik, net zoals Gil Evans of Toshiko Akiyoshi. Zelfs met de krachtpatsers George Adams (sax) en Dannie Richmond (drums) heeft hij meege-draaid. Een cv waar je met recht trots op kunt zijn. Goed, 'Dream dancing', een cd opgenomen in 1986 en uitgebracht op het Nederlandse Criss Cross-label. Kneppers spel op die plaat komt over als improviseren op de vierkante cm. Daar bedoel ik mee: kleine frases waar hij voortdurend op verder bouwt met nieuwe kleine frases. Niet zozeer sensationeel maar wel heel genuanceerd. Dat is ook wat hij nastreeft, lijkt wel. Meteen na het openingsnummer en titelstuk van de cd in middeltempo, komt 'Goodbye' van Gordon Jenkins, de koning van de traagheid, kun je wel zeggen. Uit het spel van Knepper hoor je hoe zwaar dat afscheid valt. Mooi troosteloos. In 'All through the Night' spelen Knepper en Moore na de basintro een tweelijnige introductie, waarna Moore op zijn tenor de melodie speelt en de trombonist er zijn lijn omheen speelt en vervolgens soleert. Eerst snel, dan vertraagt hij en met een rust laat hij even zijn spel/betoog bezinken. Vervolgens gaat hij dan weer verder met zijn verhaal. Dick Katz parelt er op zijn piano feestelijk achteraan en Ralph Moore komt voor zijn solo terug om, net zoals Knepper deed, met zijn verhaal indruk te maken. Jammer dat de afsluiting door Mel Lewis wat afgekapt is, alsof zijn laatste maten er afgesneden zijn. Zo eindigt hij als het ware met een komma. Dat ligt vast niet aan de muzikanten. Zullen we dat als enige commentaar laten gelden? Een cd die bij elke keer afluisteren mooier wordt.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

VARIA

Trompettist Wynton Marsalis tijdens Jazz Middelheim 2008.
(Foto: Tom Beetz)

Organisatoren Jazz Middelheim zoeken oude festivalfoto's

Van 12 tot en met 16 augustus loopt de 35ste editie van Jazz Middelheim in Park den Brandt te Antwerpen. Om dat te vieren wordt op 35 plekken in de stad beeldmateriaal tentoongesteld uit de geschiedenis van Jazz Middelheim, en dat sinds 1969. "Uiteraard zetten we deze expo niet op met alleen podiumfoto's of eigen beeldmateriaal", zegt festivaldirecteur Bertrand Flamang, "maar we vragen ook aan de festivalgangers om in hun persoonlijk archief te duiken en foto's op te snorren die dan mogelijkterwijs ook worden geëxposeerd op een van de 35 locaties in de stad. Het kan zowel gaan om intieme snapshots als grote prints, zowel sfeer- als panoramische foto's." De foto's worden ingezameld door de bibliotheek van het Koninklijk Conservatorium Antwerpen. Iedereen die over beeld- en archiefmateriaal beschikt en dat ter beschikking wil stellen van de tentoonstelling kan het materiaal daar afleveren en midden juni in dezelfde staat weer oppikken.

"Jazz Middelheim is een van de oudste jazzfestivals van België", zegt festivaldirecteur Bertrand Flamang. "We willen daarom die geschiedenis graag vertellen door de ogen van de bezoekers. Jazz Middelheim richt zich immers niet alleen tot jazzliefhebbers, maar profileerde zich al die jaren ook als een breed cultureel muzikaal feest in een gemoedelijke ongedwongen sfeer, dat ook de harten van families en jongeren wist te veroveren." Meer praktische info is te vinden op www.jazzmiddelheim.be.

Bandleider Darcy James Argue geeft multimediaconcert tijdens Holland Festival

Onder de titel 'Real Enemies' geeft bandleider Darcy James Argue met zijn 18-koppige bigband Secret Society een multimediaconcert tijdens het komende Holland Festival. Samen met filmmaker Peter Nigrini en schrijver/regisseur Isaac Butler beschouwen ze de hedendaagse folklore van de samenzwerings-theorie op de keper. 'Argue leidt zijn band door een wervelende compositie: wild, bruut, exact als een klok en van een doordringende schoonheid', aldus het persbericht. Nigrini en Butler putten voor de teksten en beelden uit literatuur, films, computerspellen en de media. Darcy's bigband Secret Society waren in 2013 eerder tijdens het Holland Festival te gast. 'Real Enemies' is op 23 en 24 juni te zien in de Stadsschouwburg Amsterdam.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 18 april 2016

1. **Jim Rotondi**
Dark Blue (Smoke Sessions)
2. **Herlin Riley**
New Direction (Mack Avenue)
3. **Russell Malone**
All About Melody (HighNote)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Mike del Ferro, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Kortjen, Lex Lammen,

• Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman en Jorre Reynders. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot, Jean

Schoubs, Willem Schwertmann. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat.

Adverteren: Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS**

behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl).

Vrijwaring: Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

JAZZ OP DE PLAAT (VERVOLG PAGINA 11)

'Ahimsa' is totaal anders van sfeer. In 'The groove master', opgedragen aan gitarist John McLaughlin, zet Kuiper een stevige groove neer. Met zijn gitaar speelt hij de andere instrumenten daar denderend overheen. En dat allemaal op een Wechter-Florentine nylon-gitaar. Elk stuk op de cd heeft een eigen persoonlijkheid, door onder meer een eigen samengestelde beat. 'Desert blues' ontwikkelt zich dankzij elektronische ingrepen tot een zandstorm. Tot rust gekomen, komt een stevige blues-lick om de hoek kijken. Overigens staan dat 'Desert blues', maar ook 'Het derde oog' tevens op het repertoire van het Podium Trio (dat Kuiper vormt met saxofonist Paul van Kemenade en trombonist Wolter Wierbos). Met andere woorden, deze muziek geeft ook anderen de mogelijkheid om op te improviseren/experimenteren.

Hessel Fluitman

Jan Kuiper solo live:

<https://www.youtube.com/watch?v=nX-odf20xoY>

LAATSTE NIEUWS

Saxofonist Henry Threadgill heeft 19 april een Pulitzerprijs gekregen voor zijn album 'In For A Penny, In For A Pound'. De prijs is de belangrijkste journalistieke prijs van de VS, maar kent ook een categorie muziek.

52nd STREET 1948

JAZZ IN BEELD

52nd Street, New York, N.Y., ca. 1948 (Foto: William P Gottlieb)

JAZZFLITS 258 staat 17 MEI 2016 op <http://www.jazzflits.nl>

HERMAN BEETS JACOBS BENNINK

JAZZ IN BEELD

Op 16 april was het eerste gezamenlijke optreden van de nieuw formatie **Herman Beets Jacobs Bennink**. Joke Schot maakte foto's in de kleedkamer op de plaats van handeling: LantarenVenster, Rotterdam (boven: Han Bennink; onder: Peter Beets). Benjamin Herman legde zij op het podium vast (vorige pagina). Zie ook het verslag op pagina 14.

